

De smokkelaars van de Rio Malo

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*De smokkelaars
van de
Rio Malo*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1954

© J. Nowee, 1954

© Illustraties: J. Huizinga

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1011 2 (paperback)

ISBN 978 90 499 1125 6 (hardback)

ISBN 978 90 499 1073 0 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Een vergadering

Het was druk op de hacienda (hoeve) van Don Esteban de Valorga.

Het gebouw zelf, nog uit de tijd van de Spaanse 'grandes', de edellieden, was anders een oase van rust, welke onder geen beding mocht verstoord worden. Als men van buiten af de zware poort doorgekomen was, bevond men zich op de plaza, het voorplein, en daar kon het wel eens een drukte van belang zijn. Maar was men eenmaal door een monumentale deur het hoofdgebouw binnengetreden, dan kwam men door een schemerige gang op de koele patio, een binnenhof, waar rond een marmeren vloer een weelde van planten groeide, en in het midden een klaterende fontein zijn lied zong.

Aldus beschreef ik in het verhaal over de Bende van de Blauwe Bergen de ranch van Don Esteban de Valorga, die daar met zijn twee kinderen, Carlos en Benita, na al de wederwaardigheden met de nu vernietigde bende vreedzaam had geleefd.

Tot nu toe tenminste!

Wel was die vrede nog niet verstoord, maar er ging een golf van onrust over de streek, en het kon niet anders, of ook de hacienda moest er door worden aangetast.

Het was begonnen met enkele kleine veedief stallen. Niets, om zich werkelijk bezorgd over te maken. Zulke diefstallen komen op elke ranch voor. Een klein aantal koeien op enkele duizenden stuks vee werd nauwelijks gemist. Maar het leek wel, alsof deze kleine diefstallen een soort van verkenning vormden, een proef van de veedieven, om te zien, of het goed zou gaan.

In het begin had niemand er enig idee van, dat hier iets bijzonders aan de hand was, en dat de diefstallen niet door enkele verspreide zwervers werden bedreven. Maar langzamerhand was men tot het beseft gekomen, dat er iets anders achter school. Verschillende grote ranchers in het district van Lorenzo Valley hadden er al met elkaar over gesproken, als ze toevallig samenkwamen in een van de herbergen van het stadje.

Dit had ten slotte geleid tot een algemeen verlangen, de kwestie eens goed onder de ogen te zien. En omdat Don Estebans ranch ongeveer het middelpunt vormde van de veebedrijven in dit gebied, had hij aangeboden, in zijn hacienda een vergadering te houden.

‘Ik geloof, dat ze nou wel allemaal bij elkaar zijn,’ zei Harridon, een forse man van middelbare leeftijd.

Hij was de eigenaar van de Santa Pé-ranch. Tegenover hem lag in een gemakkelijke stoel de dikke Peter Raleigh, die een grote ranch had vlak ten noorden van Harridons bedrijf.

‘Voor zover ik heb kunnen nagaan, ontbreekt alleen de jonge Shelder nog,’ merkte hij op.

‘Ik begrijp niet, waarom de jonge Shelder moet komen,’ zei Sam Gallau.

Sam woonde nog niet zo lang in dit district. Hij had zich pas kort geleden gevestigd op de oude Santa Maria-ranch, toen de vorige eigenaar gestorven was en de boel onder de hamer kwam.

‘De oude Shelder is invalide,’ legde Raleigh uit. ‘Een val van zijn paard enkele jaren geleden maakte hem voor de rest van zijn leven kreupel. Hij zit de hele dag in een rolstoel, een verbitterd mens.’

‘Tja, dat verandert de zaak,’ gaf Sam toe.

Een paar andere ranchers, die met Don Esteban hadden staan praten, kwamen nu naderbij.

‘Zouden we niet eens beginnen?’ vroeg er een ongeduldig. Op hetzelfde ogenblik verscheen er een van de bedienden.

‘Senor John Shelder,’ kondigde hij aan.

Hij werd op de voet gevolgd door een jonge kerel van even in de twintig, die met haastige stappen op Don Esteban toe liep.

‘Don Esteban, hoe maakt u het?’ groette hij, terwijl hij de hand van de edelman greep.

Daarna zwaaide hij de anderen toe, en vervolgde, spijtig lachend:

‘Ik kon niet eerder komen. Zat op het spoor van een stelletje koeien, die vannacht verdwenen.’

‘En...’ vroeg Gallau gretig. John Shelder schudde het hoofd.

‘Weer niets,’ zuchtte hij. ‘Bij de rivier raakte ik het spoor kwijt.’

Zoals altijd. De oude heer was woest, schold me uit voor stomme-ling en weet ik wat meer. Maar wat kan ik er aan doen? We staan er immers allemaal machteloos tegenover?’

Een bediende kwam rond met verversingen.

‘Senores,’ (heren) zei dan Don Esteban met zijn zachte stem, ‘vindt

u het goed, als we ter zake komen?’

Allen zochten een plaatsje. Sommigen staken een pijp op, anderen rolden hun sigaret.

‘Wie zal de leiding nemen?’ informeerde Harridon. Ze keken elkaar aan.

‘Is dat eigenlijk wel nodig?’ vroeg de gemoedelijke Sam Gallau. ‘Ik vind van wel,’ meende Harridon. ‘Anders praten we maar door elkaar heen, en schieten we niet op.’

‘Daar u allen mijn gast zijt, wil ik me er wel mee belasten, het gesprek in goede banen te houden,’ stelde Esteban voor.

‘Wel, dat is reusachtig!’ ging Sam hier dadelijk gretig op in. Ook van andere kanten klonk instemming. Toen ging Don Esteban staan.

‘Senores,’ begon hij, ‘het doel van deze bijeenkomst behoeft ik niet meer uit te leggen.’

‘Helaas niet,’ kwam Sam er tussen.

‘Hou nou toch die vervelende snater van je eens een ogenblik dicht!’ plaagde Raleigh hem.

‘De uitgebreide veedief stallen, waaronder wij allen te lijden hebben, vervolgte Don Esteban onverstoorbaar, ‘hebben het noodzakelijk gemaakt, dat wij de hoofden bij elkaar steken, om te zien, wat we er aan kunnen doen. Hoewel, als u het mij vraagt, ik zie er zo geen gat in, om het maar eens heel populair te zeggen.’

‘Het beroerde van het geval is, dat je niet weet, waar de koeien heen gaan,’ meende Harridon.

‘Weet jij dat niet?’ vroeg Raleigh schamper. ‘Waar anders heen dan over de grens? Daar in Mexico weten ze van onze koeien een zeer behoorlijke prijs te maken, wat ik je smoes.’

‘Zo bedoel ik het niet,’ verbeterde Harridon zich. ‘Ik weet ook drommels goed, dat ze over de grens gaan. Maar hoe spelen ze het klaar? Dat is de kwestie.’

‘Tja, als we dat wisten, waren we al een heel eind verder,’ lachte Sam. ‘Inderdaad’ zei Don Esteban, ‘dat is het, waar alles om draait. We verliezen het spoor, en vinden het niet terug. Worden ze over de rivier gevoerd? Waarschijnlijk wel, want steeds voerden de sporen in die richting. Maar alle grenswachten zijn op hun hoede, en de oversteekplaatsen worden streng bewaakt.’

‘En de rest is drijfzand,’ viel Sam hem bij.

‘Tenminste, voor zover we weten,’ bedacht Raleigh. ‘Bestaat de bodem van de rivier overal wel uit drijfzand, uitgezonderd de oversteek-

plaatsen dan? Wie zal het zeggen!’

‘De rivier stroomt maar voor een gedeelte over mijn gebied,’ zei Don Esteban, ‘en dus zou ik er geen eed op durven doen, dat het zo is. Maar ik woon hier nu al heel wat jaren, en ik heb nog nooit gehoord, dat er andere oversteekplaatsen zijn gevonden.’

‘Oversteekplaatsen of niet,’ riep Hall Porter, een van de andere ranchers uit, ‘we zitten met het probleem, en wie lost het op?’

Hij kreeg hier geen antwoord op, om de eenvoudige reden, dat niemand het antwoord wist. Tot ze plotseling allen door elkaar gingen praten. Toen stak Don Esteban zijn hand op.

‘Senores,’ zei hij kalm, ‘zo komen we niet verder. Indien iemand van u een behoorlijk voorstel kan doen, dan houden wij ons aanbevolen.’

‘Wat moeten we doen,’ schokschouderde Harridon. ‘We laten zoveel als mogelijk is onze kudden bewaken, maar jullie weten allemaal wel, dat we van één man er geen twee kunnen maken. Mijn vee bijvoorbeeld loopt verspreid over een groot gebied. Waar haal ik het personeel vandaan, om daar het oog op te houden?’

‘Afgezien van het feit, of je het kunt betalen,’ voegde Raleigh er aan toe, ‘zitten we nog met de moeilijkheid, dat de cowboys het zoetjes aan vertikken, om voor schietschijf te dienen. Een van mijn jongens heeft er het loodje bij gelegd, en twee anderen liggen al een paar weken te bed met behoorlijke kogelwonden. Het verwondert me nog, dat de rest zo lang blijft.’

‘Wij zitten er precies eender voor,’ kwam nu John Shelder. ‘We hebben eenvoudig geen personeel genoeg. Laat je de ene kudde bewaken, dan stelen ze een gedeelte van de andere. En ze blijken goed op de hoogte te zijn.’

‘Ik heb mijn mannen in het begin verdeeld,’ zei Sam. ‘Maar dat bleek helemaal verkeerd te zijn. De dieven kwamen en gingen hun gang, zonder dat het handjevol bewakers er wat aan kon doen. Ze werden netjes bezig gehouden door een deel van de bende, terwijl de anderen er met de koeien vandoor gingen. Dat er maar twee licht gewond werden, viel me nog mee.’

‘Dit weet ik wel,’ bromde Harridon, ‘dat ik het zo niet lang meer kan volhouden. Als ik het zo bekijk, en van jullie hoor, hoeveel stuks je tot nu toe bent kwijt geraakt, dan blijk ik wel het zwaarst getroffen te zijn. Misschien komt dat, doordat mijn ranch zich voor een gedeelte op Mexicaans gebied bevindt. Het is om te huilen, als je ziet, hoe de schooiers hebben huisgehouden onder mijn veestapel. Het ergste

is nog, dat ik een heel stuk van mijn ranch renteloos moet laten liggen, want ik durf eenvoudig mijn koeien niet meer in de buurt van de grens te laten grazen. Ik heb ze allemaal naar het noorden laten drijven.

‘Met het gevolg, dat ze voor een deel mijn gras opvreten,’ lachte Raleigh. ‘Als de toestand normaal was, Harridon, zou ik je er dik voor laten betalen.’

‘Als je een behoorlijke prijs wilt betalen, kun je ze allemaal van me krijgen,’ zei Harridon. ‘Met de ranch er bij. Als er niet gauw verandering komt, doek ik de zaak op en ga ergens anders opnieuw beginnen. Ik vertik het langer, om voor een ander te werken.’

‘Nou,’ meende Sam Gallau, ‘eer het zover komt, zal er nog heel wat water door de Rio Malo moeten vloeien. Ik houd vol tot het bittere eind, daar kun je op rekenen. Ik laat me niet door zo’n stelletje boeven verjagen, al moet het me mijn laatste cent kosten.’

‘Kunnen ze van de Vee-Associatie nog niet eens een detective sturen?’ stelde Raleigh voor.

‘Wat haalt dat uit!’ bromde Porter. ‘Die kerels zijn heel aardig om wat na te snuffelen, maar het zijn geen geboren vechters. De detective die we hier gehad hebben, koos na een paar dagen al het hazepad, omdat hij een dreigbrief van de bende had gekregen.’

‘Maar daarmee is niet gezegd dat ze allemaal zo zijn,’ hield Raleigh vol. ‘We zouden het toch nog eens kunnen proberen. Zo komen we in ieder geval geen stap verder.’

‘En een hoop geld uitgeven zonder enig resultaat?’ schamperde Porter. ‘Dank je wel, daar doe ik niet meer aan mee.’

‘En als het nu eens helemaal geen geld kostte?’ kwam Don Esteban. ‘Wie zou er zo gek zijn, om voor niks te gaan werken?’ lachte Harridon. ‘Of wou jij de kosten voor je rekening nemen, Don Esteban?’

‘Waar zie je me voor aan?’ glimlachte Don Esteban. ‘Ik zat er goed voor, maar ook ik heb vrij grote verliezen geleden.’

‘Dus zou het iemand moeten zijn, die ter liefde Gods gaat werken?’ zei Raleigh, ‘Er moeten wel van die mensen bestaan, maar tot nog toe heb ik er geen enkele ontmoet.’

‘Ik wel,’ antwoordde Don Esteban.

‘Wat was dat voor een vent? Stikte hij zelf in het geld, dat hij zich die weelde kan permitteren?’

‘Hij stikt helemaal niet in het geld, is een rancher zoals u en ik.

Maar het is iemand, die voor een ander heel wat over heeft. Inder-

tijd heeft hij mij eens een zeer grote dienst bewezen.'

'Nou ja,' wierp Harridon tegen, 'zulke mensen zijn er wel. Als je de een of andere padre van over de grens laat komen, zal die ook wel voor niks willen helpen. Maar wat kan hij doen? Zo'n priester zal gaan zitten bidden, en daar is alles mee gezegd.'

'Misschien mag ik opmerken, dat dit al heel wat meer is dan de meeste mensen doen,' zei Don Esteban fijntjes.

'Weet ik ook wel,' kaatste Harridon terug. 'Maar ik meen, dat er ergens in de Bijbel staat: bid en werk. En daarom zeg ik maar, dat we er al heel weinig mee opschieten, als we hier niet een man krijgen, die spijkers met koppen weet te slaan.'

'Dat ben ik roerend met je eens,' gaf Don Esteban toe. 'De man die ik op het oog heb, weet inderdaad spijkers met koppen te slaan.'

'Als het op slaan aankomt,' meende Raleigh, 'dan staan we allemaal wel onze man. We hebben in de eerste plaats iemand met hersens nodig. Hier moet speurderswerk verricht worden, en verduveld goed speurderswerk ook.'

'Wel, ik verzeker u, senores, dat deze man daartoe in staat is,' hield Don Esteban vol.

'Hij moet ook niet voor een klein geruchtje vervaard zijn,' voegde Hall Porter er aan toe. 'Als hij bij het minste teken van gevaar op de loop gaat, hebben we aan hem al net zo weinig, als aan die detective van de Bond.'

'Hij is voor geen klein geruchtje vervaard,' glimlachte Don Esteban.

'En wie is dan wel die unieke kerel?' wilde Harridon weten. 'Zijn naam is Stanhope,' antwoordde Don Esteban. 'Bob Stanhope.'

Hij heeft een ranch enkele dagreizen naar het noorden. Een behoorlijk eind hier vandaan dus. Dat heeft zijn voordeel, want nu is zijn gezicht niet zo bekend in deze streken.'

'Hm!' bromde Harridon. 'Stanhope? Nooit van gehoord. Maar, enfin, als jij het zegt, Don Esteban...'

'Weinigen kennen hem bij die naam,' voegde Don Esteban er aan toe, zonder te letten op wat Harridon zei. 'Hij heeft echter nog een bijnaam, die u allen zeker wel eens gehoord hebt.'

'En die is...'

'Arendsoog!'

'Arendsoog!! Drommels! Arendsoog! Maar kerel, had dat dan eerder gezegd! Arendsoog!!'

De opgewonden uitroepen klonken door elkaar. Alleen Harridon

bleef vrij kalm.

‘Ja,’ zei hij, ‘ik heb ook wel eens van hem gehoord. Is dat niet de kerel, die hier een tijd geleden een eind heeft gemaakt aan de Bende van de Blauwe Bergen, waarbij de aanvoerder, die gekke generaal El Lobo, het loodje heeft gelegd?’

‘Precies!’ glunderde Don Esteban.

‘En bovendien heeft hij jou ook nog een dienst bewezen?’

‘Ja, maar daar wilde ik liever niet over praten, als het je hetzelfde is. Ik wilde die tijd maar het liefst vergeten, zie je.’

‘Ik heb al heel wat verhalen over die Arendsoog gehoord,’ zei Porter. ‘Als ze allemaal waar zijn, dan is die vent een soort wonderdoener.’

‘Laten we nuchter blijven,’ raadde Don Esteban aan. ‘Arendsoog is maar een heel gewoon mens, een nog jonge man, die in zijn leven al heel wat verdriet heeft gehad. Als knaap van een jaar of zestien verloor hij zijn vader, toen hun ranch werd aangevallen door bandieten. Sinds die tijd heeft hij zich in dienst gesteld van de mensheid, en zich gekeerd tegen het kwaad, dat helaas in deze streken nog welig tiert.’

‘Don Esteban,’ riep Sam Gallau uit, ‘je bent een geboren redenaar. Donders, man, wat zeg je dat allemaal deftig. Ik zou het je niet na kunnen doen. Maar ik begrijp je best, hoor, en ik ben van mening, dat we die Arendsoog een kans moeten geven... Als hij tenminste wil komen,’ voegde hij er bedachtzaam aan toe.

‘We kunnen het hem in ieder geval vragen,’ zei een van de anderen. Don Esteban klapte in de handen en een bediende verscheen. Op een wenk van zijn meester schonk hij de glazen nog eens vol. De stemming onder de mannen was zienderogen gestegen. Allen waren met een nieuwe hoop bezielde. Alleen Harridon twijfelde. Hij nam Don Esteban terzijde.

‘Als je je verwachtingen maar niet te hoog stelt,’ zei hij zacht.

‘Het zou voor iedereen een nog grotere teleurstelling zijn.’

‘Arendsoog is geen duizendkunstenaar,’ antwoordde Don Esteban.

‘Maar ik heb toch alle vertrouwen in hem. Senores!’ riep hij dan.

Ze zetten hun glazen neer en keerden zich naar hun gastheer.

‘Ik heb één dringend verzoek aan u allen,’ zei Don Esteban. ‘En dat is, er buiten deze muren niet over te spreken. Als de komst van Arendsoog al dagen van tevoren gemeld wordt, kunnen de veedieven hun maatregelen nemen, en dat wordt er voor mijn jonge vriend niet gemakkelijker op. Dat zult u allen toch wel met mij eens zijn, nietwaar?’

‘Je hebt volkomen gelijk, Don Esteban!’ glunderde Sam. ‘Ik voor mij ben zo gesloten als een pot, daar kun je op rekenen!’

‘Schrijf jij aan Arendsoog, Don Esteban?’ vroeg Raleigh. ‘Natuurlijk,’ antwoordde Don Esteban. ‘Ik zal daar vandaag nog voor zorgen. Het zal wel enige tijd duren, eer we antwoord hebben, want de verbindingen met Lorenzo Valley zijn niet bepaald schitterend, dat weet u ook wel. En als u het goed vindt, zal ik hem ook niet aan u allen voorstellen, als hij hier is. Het lijkt me beter, dat zo weinig mogelijk mensen hem kennen.’

‘Dat lijkt veel op wantrouwen ten opzichte van ons,’ zei Harridon een beetje nijdig.

‘Maar dat is toch het geval niet,’ liet Don Esteban er haastig op volgen. ‘U moet mij goed begrijpen. Arendsoog zal het zelf niet anders willen. Ik bewijs hem er werkelijk geen dienst mee, als ik hem als een bezienswaardigheid de streek rondleid.’

‘Esteban heeft gelijk!’ riep Sam uit, ‘Wat ben jij toch gauw op je teentjes getrapt, Harridon! Als die jonge man ons helpen wil, dan moeten wij ons er bij neerleggen, op welke manier hij dat zal doen.’

‘Nou,’ deed Harridon trots, ‘daar wil ik nog wel eens over nadenken. Ik voel er niet veel voor, om me door zo’n jonge blaaskaak de wet te laten voorschrijven.’

‘Ja, hoor eens,’ zei Don Esteban, die zijn geduld begon te verliezen, ‘op die manier begin ik er niet aan. Wij trekken allen één lijn. Als we A gezegd hebben, moeten we B er op laten volgen. Als wij Arendsoog gaan voorschrijven, op welke manier hij te werk moet gaan, dan kan ik u verzekeren, dat hij op staande voet rechtsomkeert maakt, en ons onze eigen peultjes laat doppen. Hij is helemaal niet eigenwijs, en neemt graag gezonde raad van anderen aan, maar als we hem de leiding van dit onderzoek opdragen, dan moet hij geheel en al naar zijn eigen inzichten kunnen handelen.’

‘Nou, goed,’ gaf Harridon, nog steeds onwillig, toe. ‘Ik zal wel zien.

‘Hij zal wel zien!’ riep Sam uit, ‘Heb je nou ooit zo’n...’

‘Laat hem maar, Gallau,’ viel Don Esteban hem in de rede, ‘als Arendsoog eenmaal aan het werk is, zal het hem heus wel meevallen.’

‘Goed, dat is dan afgesproken,’ zei Raleigh, terwijl hij opstond en zich eens lui uitrekte. ‘Ik denk, dat ik er nu maar vandoor ga. Ik wil graag voor donker thuis zijn.’

Dit scheen het sein te zijn voor allen, want de een na de ander nam afscheid van Don Esteban en vertrok.

HOOFDSTUK 2

Toebereidselen

Toen Sam Gallau als laatste de poort uitreed, kwamen hem twee ruiters tegemoet, die beiden vurige paarden bereden. Het waren Benita, Don Estebans dochter, en zijn zoon Carlos, die dank zij de hulp van Arendsoog weer veilig naar het ouderlijk huis was terug gekeerd.*

Benita liet zich uit het zadel glijden, en, de teugels toewerpend aan een haastig toesnellende bediende, liep ze vlug naar binnen, waar ze haar vader nog in de patio aantrof.

‘Dag, vaders!’ riep ze, terwijl ze hem even knuffelde. ‘Wat hebt u een bezoek gehad! Waar was dat voor?’

‘Kleine meisjes moeten niet zo nieuwsgierig zijn,’ plaagde Don Esteban.

‘Ik ben niet klein!’ riep Benita stampvoetend uit. ‘Ik mag toch wel vragen, wat...’

‘Dag, vader,’ kwam Carlos. ‘We hebben een fijne rit gemaakt. En tegelijk de westelijke weiden eens geïnspecteerd.’

‘Nog iets bijzonders?’ wilde Don Esteban dadelijk weten.

‘Voor zover we hebben kunnen nagaan, niet,’ antwoordde Carlos. ‘Maar dat wil natuurlijk niet zeggen, dat we deze keer met rust zijn gelaten.’

‘Nee,’ zuchtte Don Esteban.

Maar dan helderde zijn gelaat op.

‘Ik heb nieuws voor jullie,’ zei hij.

‘Zie je wel, ik wist wel, dat er iets was!’ riep Benita triomfantelijk.

‘In verband met de vergadering, die u vandaag zou houden?’ vroeg Carlos.

Benita keek haar vader en dan Carlos verwijtend aan.

‘O,’ zei ze, ‘dus jij wist er van, Carlos?’

‘Natuurlijk wist ik er van. Waarom zou ik er buiten gebleven zijn?’

* Zie: ‘De bende van de Blauwe Bergen’.

‘Maar mij is niets verteld,’ verweet ze hem.

‘Och, dit is mannenwerk, kind,’ kwam Don Esteban. ‘Daar moet jij je hoofdje maar niet over breken.’

‘Als u zorgen hebt, vader,’ zei ze zacht, ‘dan wil ik u daarbij helpen. Dat weet u toch maar al te goed, is het niet?’

‘Goed, goed! Stil maar. Je zult trouwens al wel begrepen hebben, waar het over ging.’

‘Die veediefstallen?’

‘Juist. Daar moet wat aan gedaan worden.’

‘En bent u tot overeenstemming gekomen?’ vroeg Carlos.

‘Ja, gelukkig wel. Ik heb de anderen een voorstel gedaan, dat ze aangenomen hebben. Ik heb daar eerst mee gewacht, in de hoop, dat een van hen een oplossing wist te vinden. Nu we het niet zelf kunnen doen, zullen we hulp van buiten moeten hebben. Deskundige hulp. En ik geloof wel, dat ik de anderen heb kunnen... overtuigen.’

‘Een detective?’ informeerde Carlos twijfelachtig. ‘Maar...’

‘Die is er toch al geweest,’ merkte Benita op.

‘Is ook zo, kind. Maar de detective die ik wil laten komen, is iemand, die met hoofd en schouders boven de anderen uitsteekt.’

Benita’s ogen begonnen te glanzen. Ze liep op haar vader toe en pakte hem bij de armen.

‘Mag ik raden, vadersje?’ riep ze uit. ‘Ik geloof, dat ik het weet!’

‘Ja, kind, je hebt het goed,’ glimlachte Don Esteban. ‘Hij is het.’

‘Zeg jij het maar, Benita,’ lachte nu ook Carlos. ‘Anders doe ik het!’

‘Is het werkelijk... Arendsoog?’ riep ze. Don Esteban knikte.

‘Dat wil zeggen,’ voegde hij er haastig aan toe, ‘we zijn overeengekomen, dat ik hem vragen zal. Of hij kan en wil komen, dat is een tweede.’

‘Maar natuurlijk komt hij!’ riep Benita uit. ‘Hij zal ons vast niet in de steek laten!’

‘We zullen het hopen, kind.’

‘Maar, vader, dat is geweldig! En zou Witte Veder meekomen? Die schat van een Indiaan?’

‘Kalm aan! Loop niet zo hard van stapel! Dat moeten we toch aan Arendsoog overlaten! Ik zal hem straks nog schrijven, en dan moeten we maar afwachten.’

Benita maakte een paar danspassen over de patio. Dan stond ze plotseling stil voor haar vader

‘Zou u hem nog wat anders willen vragen?’ verzocht ze.

‘En dat is?’

‘Hij heeft het, toen hij hier was, steeds gehad over zijn moeder en zijn zuster Ann. Vraagt u, of ze met hem meekomen.’

Don Esteban keek haar ernstig aan.

‘Wil je er aan denken, dat dit geen plezierreisje is,’ wees hij haar terecht. ‘Het is bovendien een heel vermoeiende tocht hierheen. Dat doet Mrs. Stanhope zeker niet.’

‘Maar Ann...’

Don Esteban begreep zijn dochter. Ze was altijd alleen, had weinig omgang met de meisjes van andere ranches. Het gezelschap van een meisje als Ann zou haar goed doen.

‘Ik beloof je, dat ik het zal vragen,’ zei hij, en kreeg prompt als beloning zulk een omhelzing, dat hij naar adem snakte.

Op de S-ranch verwekte de brief van Don Esteban heel wat opschudding. Mrs. Stanhope, Arendsoogs moeder, keek bedenkelijk, maar moest toegeven, dat haar zoon Don Esteban niet in de steek mocht laten. Toen echter de uitnodiging aan Ann ter sprake kwam, was ze in het eerst onverbiddelijk.

‘Daar kan niets van komen,’ zei ze. ‘Die reis is veel te vermoeiend. Je hebt me zelf verteld, Bob, welk een moeite jullie hebben gehad, om door die zogenaamde Witte Hel naar Lorenzo Valley te komen.’

‘Hela, moedertje!’ lachte Arendsoog, terwijl Witte Veder, die er bij stond, glimlachend het hoofd schudde. ‘U bent helemaal in de war! Lorenzo Valley ligt een heel eind zuidelijker dan de Witte Hel. Die leidt naar Canon-city, in de buurt van de Mosquitovallei.’

Mrs. Stanhope keek verbaasd, schudde dan het hoofd.

‘Je zou ook in de war raken, met al die namen,’ lachte ze verontschuldigd. ‘Maar hoe dan ook, als het nog verder weg is, dan wordt de reis er zeker niet gemakkelijker op.’

‘Maar daar zie ik niet tegen op,’ zei Ann. ‘Toe moeder, laat me meegaan! Ik wil wel eens kennis maken met die Benita. Mag ik?’

‘Ze zou met de postwagen kunnen gaan,’ hielp Arendsoog haar.

‘Alleen, meen je?’ vroeg Mrs. Stanhope.

‘Ja, want Witte Veder en ik nemen onze paarden mee. We gaan dan samen eerst zover mogelijk met de trein. Daarna neemt Ann de postwagen en wij rijden mee te paard.’

‘O, maar ik ben niet bang voor een stevige rit te paard!’ riep Ann uit.

‘Dat weet ik wel,’ zei Arendsoog, ‘maar deze rit zou toch wel wat te vermoeiend voor je zijn.’

‘Maar daar zijn we er nog niet mee,’ wierp Mrs. Stanhope opnieuw tegen. ‘Jullie denken helemaal niet aan de gevaren, die er aan verbonden zijn.’

‘Nou, dat zal nog wel loslopen, moeder,’ glimlachte Arendsoog. ‘Daar weet jij op het ogenblik nog niets van,’ zei Mrs. Stanhope ernstig. ‘Wie weet, in wat voor moeilijkheden je nog terecht komt.’

‘Ik beloof u, moedertje, dat ik me niet nodeloos in gevaar zal wagen,’ zei Ann. ‘Vindt u het nu goed?’

‘Vooruit dan maar,’ stemde haar moeder ten slotte toe. ‘Hoera!’ gilde Ann. ‘En wanneer gaan we, Bob?’

‘Het is op het ogenblik stil op de ranch,’ antwoordde Arendsoog. ‘Ik zou zeggen, we moesten morgen maar vertrekken. Iedere dag is er een.’

Jim, de nog steeds krasse voorman van Arendsoog, werd er van op de hoogte gesteld, dat zijn baas ‘alweer’ op reis moest. Maar hij was er nu al zo aan gewend geraakt, dat hij er in het geheel niet vreemd van op keek. Arendsoog wist ook wel, dat hij de zaken met een gerust hart aan Jim kon overlaten. Als er een op de hoogte was van het veebedrijf, dan was Jim dat. De cowboys wisten dat, en schikten zich altijd naar zijn beslissingen.

Mrs. Stanhope daarentegen zag haar zoon met een bezwaard hart vertrekken. Zij wist, dat hij onbekende gevaren tegemoet ging, en in stilte zond ze een gebed op voor de behouden terugkeer van Arendsoog.

HOOFDSTUK 3

De aanhouding van de postkoets

‘Hei, schiet op, jij driedubbel overgehaalde luie bliksem!’ gilde de koetsier van de postkoets. ‘Trekken, Betsy! Laat de andere knollen het niet alleen doen! Trekken zeg ik je!’

In de postkoets zat Ann. Haar enige gezelschap was een Mexicaanse padre (priester), die echter genoeg Engels verstond, om met het meisje een gesprek te voeren. Glimlachend luisterde hij naar de scheldwoorden van de koetsier.

‘We moeten hier een lange helling op,’ legde hij uit. ‘Als de paarden niet van het begin af aan doortrekken, haalt de koets het niet.’

Een heel eind achter de postkoets reden Arendsoog en Witte Veder.

Ze bedankten er feestelijk voor, om steeds het stof in te ademen, dat door de wielen werd opgeworpen. Onder aan de helling hield Arendsoog zijn paard in.

‘We konden hier wel even rusten,’ zei hij. ‘De wagen gaat steeds langzamer. Die hebben we zo weer ingehaald.’

‘Niet meevallen, genoodzaakt te zijn, zo langzaam te rijden,’ meende Witte Veder.

‘Nee, maar dan had Ann dit pleziertje moeten missen. Ze komt toch al bijna nooit van de ranch af. Dat valt voor een jong meisje ook niet mee.’

Ze lieten zich uit het zadel glijden en kozen een plekje schaduw bij een paar rotsblokken. Arendsoog begon op zijn gemak een sigaret te rollen.

Even over de top van de heuvel maakte de weg een vrij scherpe bocht. Die bocht was geen bezwaar voor de koetsier. Hij kende de weg op zijn duimpje, en nam zelfs niet de moeite, hier al zijn rem te gebruiken.

Deze keer was het echter anders. Juist, toen de wagen iets meer vaart begon te krijgen, ontwaarde de koetsier tot zijn grote schrik, dat de weg was versperd door een paar rotsblokken. Vloekend trok hij bliksemsnel de rem aan, en toen de wagen piepend en knarsend tot

stilstand was gekomen, krom hij met stramme leden van de bok om de versperring op te gaan ruimen. Hij bukte zich, om het eerste rotsblok te pakken, toen...

‘Blijf daar maar staan, ouwe!’

Verstijfd van schrik volgde de koetsier dit bevel. Het had geklonken van achter een paar struiken bezijden de weg. Nu kwamen daar een paar gemaskerde mannen te voorschijn, die met hun geweren de postkoets onder schot hielden.

‘Wat moeten jullie van me?’ gromde de koetsier. ‘Ik heb niks van waarde bij me. Zoek de boel maar gerust na, als je daar zin in hebt.’

‘Dat dacht je maar, dat je niks van waarde bij je had,’ grijnsde een van de kerels, die blijkbaar het bevel voerde. ‘Joe, kijk eens, of hij een wapen bij zich heeft!’

Een van de anderen onderzocht vlug de kleren van de koetsier. Maar die had zelfs geen mes in zijn zak.

‘En laat nou je passagiers maar eens uitstappen,’ vervolgde de aanvoerder. ‘Maar zeg ze, dat ze met de handen in de hoogte naar buiten komen, want anders wordt er geschoten.’

De koetsier haastte zich terug naar de wagen, en even later kwamen de padre en Ann er uit, zoals bevolen was, met de handen in de hoogte. ‘Waar blijft de rest?’ vroeg de aanvoerder.

‘Rest? Rest?’ bromde de koetsier. ‘Er is geen rest.’

‘Maak dat je grootje wijs! Er zitten nog twee mannen in. Haal ze er uit!’

‘Ik zeg je, dat dit mijn enige passagiers zijn. En als je me niet gelooft, ga dan zelf maar kijken.’

‘Zeg, kerel, heb maar niet zo’n praats, of we zullen je wel eens anders leren! Waar zijn de twee kerels gebleven, die met deze postkoets zouden meekomen? Daar moet jij toch wat van af weten?’

‘Ik zeg je, dat ik geen andere passagiers heb. Van het begin af aan niet.’

‘Gaan jullie eens even kijken,’ beval de aanvoerder aan twee anderen. Dezen gingen met het geweer in de aanslag naar de postkoets en gluurden naar binnen. Even later kwamen ze schouderophalend terug.

‘Geen mens meer daar binnen,’ rapporteerden ze.

‘Ook al goed,’ zei de aanvoerder, en zich tot de priester wendend, vroeg hij: ‘Wie ben jij?’

‘Padre Martinio La Vasta,’ antwoordde deze. ‘Op doorreis naar Mexico.’

‘Zo,’ bromde de bandiet wantrouwend, ‘dan heb je zeker wel een paspoort, hè? Laat eens zien. Maar steek die hand heel voorzichtig in je zak en laat hem er langzaam weer uitkomen.’

‘Ik ben heus ongevaarlijk,’ glimlachte de padre. ‘Het enige wapen dat ik bij me heb, is een kruis. Ben je daar bang voor?’

‘Hou je smoesjes maar voor je,’ schamperde de bandiet. ‘Kom op met dat paspoort.’

Nadat hij het ingezien had, smeed hij het nijdig op de grond, het aan de priester overlatend, om het op te rapen. ‘En wie ben jij?’ vroeg hij dan aan Ann. ‘Ann Stanhope,’ antwoordde Ann bevend.

‘Stanhope?’ herhaalde de bandiet verrast. ‘Zei je Stanhope?’

‘Ja.’

‘Waar moet jij heen?’

‘Naar de ranch van Don Esteban de Valorga.’

‘Zo, zo? En helemaal alleen voor zo’n jong meisje? Dat valt niet mee.’

‘Mijn br...’ begon Ann.

Dan hield ze in. Ze dacht er bijtijds aan, dat Arendsoog achter haar aankwam, en wanneer de bandieten wisten, dat er ruiters in aantocht waren, zouden ze hun maatregelen wel eens kunnen nemen.

‘Wat wou je zeggen?’ drong de bandiet aan. ‘Niets,’ antwoordde Ann.

‘Jáwel, je wou nog iets zeggen. Wat was dat? Je... broer, soms?’

Ann gaf geen antwoord.

‘Wel, ineens stom geworden?’ lachte de bandiet. ‘Daar weten we wel raad op. Ik heb ook eigenlijk geen antwoord nodig. Ik weet genoeg. Ik geloof, dat we een goede vangst gedaan hebben. We nemen haar mee!’ vervolgde hij dan tegen de anderen. ‘Binden jullie de koetsier en de padre even. Ze mogen hier nog een poosje wachten, tot er misschien iemand voorbij komt die ze losmaakt.’

De anderen grepen een paar touwen, die ze rond hun middel hadden gewonden, en liepen grijnzend op de twee mannen toe.

‘Daar zou ik maar even mee wachten!’ klonk opeens een kalme stem.

Verschrikt keken ze op en zagen boven hen twee ruiters, die hun wapens op hen gericht hielden. Arendsoog en Witte Veder waren juist bijtijds ten tonele verschenen. Als de bandieten niet zo druk met hun gevangenen bezig waren geweest, dan hadden ze ongetwijfeld het geluid van de hoefslagen moeten horen, en Arendsoog was argeloos in de val gelopen. Nu was hij het die voor de verrassing zorgde.